

PORUČÍK PETR LOM VYŠETŘUJE 1

ZÁHADA

Hana Militká

Hana

Militká

PORUČÍK PETR LOM VYŠETŘUJE 1

ZÁHADA

Napínavý detektivní román

Předmluva

PharmDr. Helena Konášová

Tak. A mám novou přítelkyni. Hanku.

O kom můžeme říct, že je přítel? Opravdové přátelství je velmi křehká záležitost a většinou se buduje celá léta. Pevné a niterné

přátelství musíme neustále pěstovat, pečovat o něj, téměř hýčkat, jen tak má trvalou hodnotu. Nakonec přítel člověk nemusí mít moc. A jsou to ti, kterým když o půlnoci zavoláte, že je vám těžko, že se cosi v životě nepovedlo nebo máte přesmutnou duši, tak na druhém konci zazní: „Kde jsi? Jedu k tobě!“

Mám takovou přítelkyni už od dětství. Byla období, že jsme se neviděly celé měsíce, přesto při setkání často jedna z nás vyhrkla: „Jo prosím tě, ještě jsem ti minule zapoměla říct...“ :-)

S přáteli se setkávám ráda a často a nikdy nezapomenu na objetí. Přímo vyžaduji tzv. „chlupáče“! Znáte? Je to měkké objetí, kdy navzájem sladíte dech. Párkrát se prostě nadechnete stejně. A při tom zklidnění ucítíte nádherný příval citu a energie.

Už léta počet přátel nerozšiřuji.

Ovšem najednou se u mě v lékárně objevila Hanka. Hned si mě získala příjemnou konverzací a bezmeznou zdravotní péčí o svého muže. Mé sympatie a zájem ještě vzrostly, když jsem se dozvěděla, že je herečka a v posledních letech i spisovatelka. Takže když nabídla společný oběd, hned jsem přikývla.

Do zahradní restaurace jsem dorazila raději dřív. Hanka se objevila přesně, s úsměvem na tváři, i když oči trochu smutné. Objaly jsme se a hned došlo na tykání. Kradmo jsem si prohlédla její křehkou postavu a objednala pořádný kus hovězího. Snědla celý talíř, i když předtím tvrdila, že jí vůbec nechutná. Měla jsem radost.

Atmosféra se krásně uvolnila, povídaly jsme si, trochu i plakaly (oběma nám totiž nedávno odešli blízcí lidé).

U kávy se na mě zničehonic obrátila s otázkou: „Napíšeš předmluvu k mému novému románu?“

„JÁÁÁ???“

Následující víkend jsem se pustila do četby dalších autorčiných knih. Obzvlášť se mi líbí ty povídkové. Jsou plné emocí, vzpomínek na dětství, na maminku, sourozence, plné poezie a lásky.

Detektivky zase napětí a nevšedních rozuzlení.

A tak víte co? Já na tu předmluvu kývla.

Odpusťte tedy, milí čtenáři, můj kostrbatý text, líp to zatím neumím.

A pusťte se do následujících stránek!

Mé nové přítelkyni Hance s láskou Helena.

V Praze dne 9. 7. 2020

Helena Konášová

Náhoda

„Vrchní komisař Pavel Tygr vykoukl na chodbu. „Dobře, že tě vidím, Petře. Zaskoč ke mně na slovíčko!“

„Něco se děje, šéfe?“ zeptal se poručík Petr Lom, sotva vstoupil k němu do kanceláře.

„Nic, jen mám malou prosbičku...“

„Malou prosbičku? Většinou z nich vyleze nějaký velký malér,“ smál se Petr.

„Posaď se. Potřebuju pomoc,“ zaprosil šéf.

„Co to bude tentokrát?“

„No co! Mám tady jednu stážistku. Evičku. Nevím, komu bych ji svěřil. Jedině tobě.“

„Blázníš? Už jsem měl dost problémů kvůli Adéle.“

„Edovi Kocourkovi ji dát nemůžu. Má menší kancelář. A hlavně bych nevydržel s jeho starou. Když jsem mu přidělil bábu kolenatou, nastalo boží dopuštění.“

„Představ si, že jsem mu ji ze začátku záviděl!“

„Cože? Já snad špatně slyším.“

„Nosí mini a má docela pěkný nohy.“

„Blázníš? V padesáti? To už je trošku přes míru.“

„Jo, přiznávám. Taky je to už pár let, cos mu ji přidělil. Pak jsi mi dal Adélku a byl jsem v sedmém nebi.“

„Ale neumíš si představit, co vyváděl Kocourek.“

„Na něco si stěžoval?“

„Snad každý den byl u mne a pořád vymýšlel nesmysly. Asi se mu Adél pořád líbí.“

„Tak proč si bral tu satórii?“

„Tenkrát byla krásná, měla postavičku jak proutek, mandlové oči, smyslný úsměv. To bys koukal.“

„Jak se může nymfa proměnit ve stíhačku?“

„To nevím, ale občas se to stává.“

„Eda bude zase zuřit, že mám dvě. Uvidíš.“

„Dědek před důchodem nemá co vyskakovat. Můžu si i vzpomenout, že je nás tu moc,“ ukončil rázně debatu nadporučík Tygr.

Petr ve dveřích zaváhal: „Šéfe, chtěl jsem se ještě zeptat...“

„Co máš na srdci?“

„Můžeš mi říct, jak to vypadá s mým povýšením?“

„Jo, hochu, kdyby záleželo jen na mně, už bys byl dávno šéfem policie. Ale znáš to, moji šéfové... Eda je u nich každou chvíli. Chodí s nimi na golf nebo kam. Není ti, bohužel, nakloněný. Zkus to s ním trošku urovnat. Sakra, chlapi, běžte na pivo nebo někam. Co já ti mám radit.“

„Tím, že mi přidělíš novou stážistkou, už asi nic.“

„Neber to tak, že kvůli ní nebudeš povýšený. Jestli to půjde, dám ti v pololetí odměny. Hlavně se jí trošku věnuj. Je nepolíbená...“

„No, díky... Mám ji snad zaškolit v líbání?“

„Jen to ne! Vlastně pokud vás nikdo neuvidí...“

„Blázníš? Kolega slyší skrz zeď i to, co není. Určitě by zaslechl nějaké nepatřičné mlasknutí.“

„Hele, zaškol ji v práci. Ale nepřehžeň to zase, ty kanče jeden!“ plácl kamarádsky Petra po zádech.

„Jak tohle můžeš říct!“ ohradil se podřízený.

„Znám své lidi!“ smál se nadporučík. Jeho smích se pár vteřin rozléhal po chodbách policejní budovy.

„Co se děje? Nějaká legrace? Asi mi něco důležitého uniklo!“ uvítala Adéla Páleníčková svého šéfa.

„Buď klidná, Adél, tobě nikdy nic unikne,“ zasmál se mile poručík.

Stín

Ztemnělou ulicí kráčí muž. Jde poměrně rychle, ale často se nenápadně ohlédne přes rameno.

„Nelíbí se mi to, někdo se blíží a funí jako hovado. Nemám moc dobré vyhlídky,“ pomyslí si zoufale. Opět se ohlédne. Dosud nikoho nespapřil.

Spěchá dál.

Uvidí příjíždějící taxi.

Mávne na něj.

Taxi kupodivu zastavuje.

„Do Dejvic,“ vydechne.

„Hodte s sebou.“

Jakmile vyjedou, řidič pronese: „Nemám rád tuhle čtvrť. Hemží se to tu všelijakou havětí.“

Jako na doložení svých slov ukazuje rukou: „Vidíte ho? Zase nějaký bezdomovec, nebo co. Mávnu, zastavím. Sotva pootevřou dveře, druhý je u mých dveří. Než stačím zamknout, jsou uvnitř. Ukradnou peníze a můžu jim poděkovat, když mě nezmlátí. Nedávno zabili mého kamaráda. Vdova s malým klukem je na psychině. Jó, to mi řekněte, co je tohle za život?“

Dál už jedou mlčky.

Muž zaplatí a vkročí do domu. Cítí velkou úlevu.

Vtom ze stínu v chodbě vystoupí vysoká postava: „Hleďme, špína konečně táhne domů. Máš?“

„Co jako?“

„Ty víš! Nezahrávej si.“

„Dals mi termín do zítřka.“

„Jo, dal, ale musím tě hlídat. Šel jsi na sraz? Klaplo to?“

„Ne.“

„Jak je to možné? Kams to zašantročil?“ rozpřáhne se k úderu do tváře.

„Ne, do tváře ne. Musím pracovat,“ zaprosí.

„Že seš to ty, počkám do zítřka. Budeš to mít, nebo tě zabiju. Jasný?“

„Jasný,“ vydechne vyděšeně.

Stín zmizel jak pára. Jen tichounce cvakly dveře.

Muž se dopotácel do bytu. V ložnici se ani nesvlékl. Spíš omdlel, než usnul.

Nehoda?

V kanceláři poručíka Loma zazvonil telefon.

Adél na přístroj pár vteřin koukala, než ji napadlo zvednout sluchátko.

„Podporučík..., ano, chápu!“

„Šéfe, máme výjezd. Nějaký masakr na Karláku!“

Oba okamžitě vyrazili.

„Co myslíš, šéfe? Čeká nás nějaká nehoda?“

„Nevím, ale nemyslím si, že by nás potřebovali dopraváci. Jedině, že by někdo autem spáchal vraždu. Necháme se překvapit.“

Dorazili na místo a nikde neviděli žádné vyšetřování nehody.

„Kdo podal hlášení? Kde máme hledat oběti?“ volal poručík Lom o informace.

„V levé púlce náměstí, jestliže stojíme čelem k Ludmile. Tedy ke kostelu svaté Ludmily,“ doplnil policista. „V parku.“

„Park u Ludmily přece není na Karláku, ale na náměstí Míru!“ rozčílil se poručík.

„Ne, je to na Karlově náměstí, proti kachlíkárně.“

„Aha, to je něco jiného. Příště se vyjadřuj přesně.“

Došli do parku na určené místo. Na lavičce seděla částečně zhroucená postava.

„Vida, patolog nás předběhl. Co tam vidíš, Bogi?“ zeptal se poručík.

„Na první pohled to vypadá, že jen trošku přebrala, ale při pozornějším zkoumání zjistíme, že má kolem krku utaženou strunu.“

„Jakou strunu?“ zeptala se podporučík Adél.

„Přece z hudebního nástroje, z houslí. Jestli je jedná o A1 nebo E2 řeknu...“

„Já vím, až po pitvě!“ prohlásila hrdě Adél.

„Skoro jsi to trefila, ale ne v tomto případě. Pokud to potřebuješ vědět, děvče, o kterou strunu se jedná, můžu ze své zkušenosti říct, že jde o nejvyšší tón, jedná se o strunu E 2,“ zasmál se Bogi. „Nechci ti křivdit, ale tipuju, že housle v ruce nikdy neměla. Tobě určitě sluší disko...“ neodpustil si.

„Pane jo, netušil jsem, že máme v práci houslového virtuosa,“ divil se poručík.

„Neřekl bych, že jsem to dotáhl na koncertního houslistu. V žádném případě se nedá mluvit o virtuozitě. Moje máma vyučovala hru na klavír a housle. Neunikl jsem jejímu pedagogickému nadání, ale žádných zázraků se ode mne nedočkala. Spíš mě zajímaly žížaly, roupy a jiná havěť, žijící v nelibých prostředích. Na rodinných setkáních rád zmáčknou skřipky a zahraju Škoda lásky a jiné evergreeny.“

„Bogi, co mi ještě zajímavého povíš k případu?“ přerušil Petr Lom přednášku z hudební nauky.

„Je mrtvá tak čtyři, pět hodin. Přesněji až...“

„Po pitvě, vím,“ usmál se poručík. „Máme nějaké svědky?“ zeptal se strážníka, který mrtvou objevil.

„Ne, nikoho. Všiml jsem si jí, když jsem šel řídit dopravu na přechod. Děti chodí do školy, kolem půl osmé většinou řídíme dopravu, abychom ochránili mrňousky před smrtící technikou.“

„Dobře děláte. Co se vám nezdálo, že jste se u ní zastavil?“

„Myslel jsem, že spí. Nemůžeme dovolit, aby se tady povalovali bezdomovci, když jdou děti do školy. Chtěl jsem ji probudit. Nereagovala. Chytím ji za rameno a třesu. Jen zlehka, aby se vzbudila. Trošku se jako pohnula a zůstala v tomhle divně pokřiveném sedu. Sáhl jsem jí na zápěstí, její ledová ruka mi dala odpověď na mou otázku, co s ní je.“

„Výborně. Děkuji vám. Zasloužíte pochvalu. Je dobře všímat si svého okolí. Tentokrát jste přišel pozdě. Škoda mladého života.“

„Šéfe, myslíš, že je mladá? Na mne působí velmi sešle, hádala bych čtyřicítka na krku,“ řekla Adél.

„Kdepak, nedej se zmást! Je sešlá, asi opravdu nějakou dobu žila mezi bezdomovci, možná požívala drogy. S člověkem pak všechno zamává.“

„Podle čeho tak soudíš?“

„Ani nevím. Cítím to.“

„Pořád se mám čemu učit!“ řekla a podala poručíkovi peněženku, kterou vyndala oběti z náprsní kapsy u vesty.

„Nic v ní není. Jen malý lístek s číslem,“ konstatoval Petr Lom, když opatrně v rukavicích otevřel přihrádku v peněžence. „Možná zeje prázdnotou už delší čas. Proč by ji pak ale zbytečně nosila s sebou? Adél, opiš číslo. Chlapci, vemte tu šrajtofli do laboroky, třeba zjistíte nějaké stopy.“

„Co komu mohla udělat? Neřeknu, kdyby ji někdo přehlédl a přešel autem. Ale tohle? Vrah se připravoval, měl strunu, možná ji nějakou dobu sledoval...“ meditovala Adél.

„Možná... Mládenci, všechno pořádně nafotíte, zajistíte stopy. Moc jich nebude. Brouzdá tady spousta lidí. Struna je příliš tenká na nějaké otisky. Nevím, jestli se něco podstatného objeví.“

Dorazili zpátky do policejní budovy.

„Hned přijdu, jen skočím za Tygrem, abych ho informoval.“

„Dej si na něj bacha, jestli ještě nesnídal, mohl by tě roztrhat a slupnout k snídani. Tygr je velmi nebezpečné zvíře. Musíš si ho ochočit,“ smála se Adél.

„Právě na tom pracuju.“

Tím uvolnila napětí, které se v ní nahromadilo při pohledu na zmařený mladý život.

Petr nakoukl k šéfovi: „Tak co kolega? Už se mu doneslo, že budu mít další krásku? Protestoval?“

„Zatím ani nemňouk. Možná jeho zdroje nebdí, spíš prospávají.“

„Stejně mě palba od Mňouka nemine. Ale proč jsem tady. Máme případ...“ vylíčil vraždu z parku na Karlově náměstí.

Adéla vzala klíče z kabelky a odemykala kancelář. Nešlo to. Vzala za klidu a dveře se otevřely.

Bleskově sáhla po zbrani: „Kdo jste? Co tady děláte? Jak jste vnikla dovnitř?“

„Ne, prosím vás, nestřílejte! Poslali mě sem. Nemůžu za to.“

„Kdo vás poslal? Jména, adresy, důvod!“ vyštěkla, zapnula nahrávání, sedla ke stolu a připravila se na zapisování informací.

„Nevím žádná jména!“ začala vzlykat neznámá dívka.

„Vaše jméno snad znáte, nebo ne?“

„Ano...“ špitla.

„No?“

„Co?“

„Jaké je vaše jméno? Mám vás snad prosit?“

„Evička...“

„Jó, to jsme se toho dozvěděli! Takhle vás oslovuje maminka?“

„Ano...“ vzdychla.

„A dál?“

„Co dál?“

„Příjmení?“

„Jaké?“

„Samozřejmě vaše, drahá dámo!“ už skoro zuřila Adél.

„Mrk...“

„Vy se jmenujete Eva Mrk? Děláte si legraci?“

„Ne, prosím, nedělám. Jsem Eva Mrkvičková,“ konečně se nadechla.

„Ale, jaké něžné jméno? Jste taky tak něžná, jako vaše jméno?“

„Prosím?“

„To nic. Co tady děláte?“

„Poslali mě sem.“

„Kdo?“

„Nějaký pan Tygr nebo tak nějak...“

„Vážně?“

„Ano, sama bych si nedovolila. Odemkl a řekl, ať se tady posadím a počkám.“

„Na co máte čekat?“

„Na vás.“

„Na mne?“ užasla Adél.

„No a taky na pana...“

„Ach jo. Takhle to dál nejde. Zeptám se šéfa. Jdete se mnou! Nenechám neznámou osobu v naší kanceláři, kde je plno tajných dokumentů!“

„Vážně?“

„Čemu se divíte?“

„Těm tajným dokumentům.“

„U nás je všechno tajné. Vyšetřujeme nebezpečné případy. Víc vám ani říct nesmím. Jdeme!“

„Kam?“

„Jak jsem řekla, za šéfem.“

„Aha. Hrozí mi něco?“

„Co máte na mysli?“

„Nějaká pokuta?“

„Záleží na tom, kdo vás poslal a proč. Jak jste tu chtěla škodit?“

„Nechtěla!“ vzepjala se k odporu.

„To musíme vyšetřit.“

Dostrkala Evičku přede dveře kanceláře a zamykala, když se objevil věčně usměvavý šéf: „Výborně, děvčata se seznámila. Dovolte mi, abych se představil. Poručík Petr Lom. Moje přísná

kolegyně je Adéla Páleníčková. Všichni si tykáme, navrhuji tykání i s tebou.“

„Taky si radši s lidmi tykám,“ řekla Evička.

„Doufám, že se nám bude dobře spolupracovat.“

„Jak to myslíš? O jakou spolupráci má jít?“ vykulila oči Adél.

„Každodenní.“

„Já snad špatně slyším. Chceš tím říct, že bude tahle maminka Evička pracovat na vraždách s námi?“

„Přesně tak.“

„Kdo tohle vymyslel?“

„Tygr!“

„Věděla jsem, že má nějakou žízňovou náladu. Cítím to i přes ty jeho dveře. Pomstil se mi za to, co jsem ti před chvílí o něm řekla...“

„Nesmysl. Evička byla tady, ještě než jsme vstoupili do budovy.“

„Aha! Všechno předvídal.“

„Nezabývej se dalšími úvahami na toto téma. Někdy ti to vysvětlím. Nyní máme čerstvý případ. Tím směrem musíme upřít veškerou pozornost.“

„Jasně, chápu. Co podnikneme?“

„Technici pošlou fotku zavražděné, musíte oběhnout celé okolí. Budete společně pátrat, kdo ji kdy viděl. Pokud nepochodíte, vyhledáte bezdomovce. Musíme zjistit, kde žila, čím se zabývala, odkud pochází, kde jsou její rodiče a příbuzní. Snad

něco zjistíš na netu. Vrhnete se obě k počítačům, než budou fotky. Ať se o ní dozvíme co nejvíc.“

„Jasně, šéfe. Ona se mnou vážně bude pátrat?“

„Jistě. Naše Evička Mrkvička, pardón, Mrkvičková, je studentka policejní akademie, obor kriminalistiky a byla k nám přidělená na stáž. Určitě nám s objasněním pomůže.“

„No, na to jsem vážně zvědavá,“ vzdychla Adél a prohlédla si Evičku od hlavy k patě. „Jakou má specializaci?“

„Teprve se uvidí, k čemu se nejvíc hodí.“

Adél si odkašlala. „Nejlíp umí dělat chudinku!“ pomyslela si sarkasticky.

Pak se věnovala počítači a jeho informacím.

Za chvíli zazvonil telefon: „Nazdárek, Petislave, máme fotky. Posílám rychlého posla.“

„Zdravím, Proutníku, pane, to je rychlovka. Díky. Začneme s vyhledáváním svědků.“

„Hele, kolikrát ti mám říkat, abys mě neoslovoval Proutníku. Mně osobně to nevadí. Naopak, řekl bych, že mě přeceňuješ. Ale jestli to někdy zaslechne moje drahá polovička, mám po žízalkách. Bude rozvod a nikdo to nespraví.“

„Jen se neboj, před ní tě oslovím ‚pane podporučíku‘. Vyhovuje ti to?“

„Jen aby! Jak se jednou spleteš, jdu do kytek!“

„Nemůžeš po mně chtít, abych ti říkal Proutku. To mi přijde vhodné snad jen pro nepolíbeného mladíka,“ smál se Petr a zavěsil. „A jde se na to, kočky moje.“